

Стешњена између актуелне дневнополитичке фарсе на тему „неизвесности“ око формирања владе и истинске драме која потреса Украјину и прети да запали читав свет, потпуно у сенци пажње српске јавности остаје једна годишњица која се приближава ових дана – годишњица Бриселског споразума између Београда и Приштине.

Тишина је речита и индикативна. И можда управо она најбоље говори о природи овог споразума који је умногоме одредио укупни ток српске политике у последњих годину дана, а да при томе његов садржај у медијима никада није честито објављен – а камоли да је био предмет озбиљног бављења стручне и шире јавности.

Где су специјалне емисије посвећене том догађају и његовој годишњици? Где су анализе онога што је Србија конкретно дала и шта је добила овим споразумом? На сам дан појавиће се пар режимских самураја, у друштву неколицине аналитичких „пратиља“, да објасне како је споразум „обезбедио опстанак државе Србије на КиМ“ и како је то био „максимум могућег“ у датим околностима – и да је, уосталом, „Косово изгубљено много раније, за време Милошевићеве, Коштуничине и(или) Тадићеве владе“. А онда ће сви брже-боље побећи од те непријатне теме и вратити се стандардној, дневној демагогији и афераштву, што испуњава апсолутно највећи део нашег јавног политичког живота.

